

Иван Вазов

Клепалото бие
Балада

Във глуха планинска долина стояла
във стари години обител света,
кандилце блещяло, молитва се пяла
във черквица бедна, далеч от света.

И всяка неделя там старец пречестни
клепалото биел, за служба, в зори...
Ехтяли долове от глас блавестни,
отпращали ека гори, канари.

И радостно будел в покоя им вечни
пустинните горски приветният звук,
и селяни прости от близки, далечни
села на молитва се стичали тук.

И много години в усои нечути
клепалото биел калугерът стар,
но лош ден настанал: неверници люти
земя ни сторили я плен и пожар.

Дошли с меч и огън и в туй място диво,
далечно, в неделя света, по зори –
току-що клепало забило гръмливо.
Избягали старци във пусти гори.

Стоял, не побягнал монахът пречестни,
и следвал да удря клепалото пак.
Ехтяли долове от глас блавестни –
за срам и за чудо на божия враг.

Загинал монахът под меча душмански,
на служба господня остал до конец,
не трепнал духът му от страх агарянски,
приел за Христа мъченишки венец.

И скоро, ограбен, пламнал манастиря.
Млъкнала навеки молитва света.
От божия дом не остало ни диря...
Един спомен мътен остал на света.

Един само спомен и чудо незнайно:

тук всяка неделя, по тъмни зори,
гласът на клепало разнася се тайно
по близни долове, из глухи гори.

И селянин сепнато очи застреля,
прекръсти се бързо, нататък завий
и плахо се шушне: – Света е неделя!
Калугерът божи клепалото бий!

Юли, Седем престола

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4728>]